

áFővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
4.Bf.126/2019/14.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2019. év október hó 22. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

í t é l e t e t:

A kábítószer-kereskedelem büntette és más bűncselekmény miatt az I. rendű vádlott és társai ellen indult büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 2018. február 5. napján kihirdetett 15.B.28/2017/122. számú ítéletét megváltoztatja.

Az I. rendű, a II. rendű, a III. rendű, a IV. rendű vádlott egészséget veszélyeztető bűncselekménye minősítésénél a Btk. 176. § (3) bekezdés IV. fordulatát is feltünteti.

Valamennyi vádlott szabadságvesztésének végrehajtási fokozatát börtönre enyhíti.

A házi őrizetben töltött idő esetében 1 (egy) napi szabadságvesztésnek 4 (négy) napi házi őrizetben töltött idő felel meg.

A II. rendű vádlottat kötelezi az E. Kft. magánfél részére az ítélet jogerőre emelkedésétől számított 15 napon belül 660.462,- (hatszázhatvanezer-négyszázhatvankettő) forint és külön felhívására 15.000,- (tizenötezer) forint illeték megfizetésére.

A IV. rendű vádlottat kötelezi az E. Kft. magánfél részére az ítélet jogerőre emelkedésétől számított 15 napon belül 668.718,- (hatszázhatvannyolcezer-hétszáztizennyolc) forint megfizetésére. Ezt meghaladóan a magánfél polgári jogi igényének érvényesítését egyéb törvényes útra utasítja.

Az I. r. vádlottal szemben 84.500,- (nyolcvannégyezer-ötszáz) forintra, a II. rendű vádlottal szemben 1.999.086,- (egymillió-kilencszázkilencvenkilencezer-nyolcvanhat) forintra – a bűnügyi költség megfizetésének biztosítására történő visszatartás helyett – vagyonelkobzást rendel el.

Az elsőfokú bíróság bűnjelekre vonatkozó rendelkezését hatályon kívül helyezi és az erről szóló döntés tekintetében egyszerűsített felülvizsgálati eljárás lefolytatására utasítja.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét valamennyi vádlott tekintetében helybenhagyja.

A II. rendű vádlott lakóhelye ..., tartózkodási helyeszám.

A III. rendű vádlott tartózkodási helye, személyazonosító okmányának száma

A IV. rendű vádlott személyazonosító okmányának száma

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A Fővárosi Törvényszék 15.B.28/2017/122. számú, 2019. év február hó 5. napján kihirdette ítéletében

az I. rendű vádlottat társtettesként elkövetett kábítószer-kereskedelem [Btk. 176. § (1) bekezdés, (3) bekezdés] büntette miatt 5 év szabadságvesztésre és 6 év közügyektől eltiltásra,

a II. rendű vádlottat ugyancsak társtettesként elkövetett kábítószer-kereskedelem büntette [Btk. 176. § (1) bekezdés, (3) bekezdés], valamint lopás büntette [Btk. 370. § (1) bekezdés, (4) bekezdés b) pontja, (2) bekezdés bc) pontja] miatt halmazati büntetésül 5 év szabadságvesztésre és 6 évi közügyektől eltiltásra,

a III. rendű vádlottat társtettesként elkövetett kábítószer-kereskedelem büntette [Btk. 176. § (1) bekezdés, (3) bekezdés] miatt 3 év szabadságvesztésre és 4 év közügyektől eltiltásra,

a IV. rendű vádlottat társtettesként elkövetett kábítószer-kereskedelem büntette [Btk. 176. § (1) bekezdés, (3) bekezdés], valamint lopás büntette [Btk. 370. § (1) bekezdés, (4) bekezdés b) pontja, (2) bekezdés bc) pontja] miatt halmazati büntetésül 3 év 6 hónap szabadságvesztésre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte azzal, hogy a szabadságvesztés végrehajtását valamennyi vádlott esetében fegyházban rendelte végrehajtani.

Rendelkezett az előzetes fogvatartásban és házi őrizetben töltött időnek a kiszabott szabadságvesztésbe történő beszámításáról azzal, hogy egy napi szabadságvesztésnek öt napi házi őrizetben töltött idő felel meg. Akként határozott, hogy az I. rendű és a II. rendű vádlott a szabadságvesztés kétharmad részének letöltését követő napon, a III. rendű és a IV. rendű vádlott a szabadságvesztés fele részének letöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

A III. rendű vádlottal szemben 100.000 Ft összeg erejéig vagyonekbezártást rendelt el. Határozott a bűnjelekről. Az I. rendű vádlottól lefoglalt 84.500 Ft készpénz, továbbá a II. rendű vádlottól lefoglalt 300.000 Ft lefoglalását a velük szemben megállapított bűnügyi költség megfizetésének biztosítására visszatartotta.

Kötelezte a vádlottakat egyetemlegesen, illetve külön-külön az őket terhelő bűnügyi költség megfizetésére.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész mind a négy vádlott terhére fellebbezést jelentett be a vádlottak büntetésének súlyosítása végett; az I. rendű és a II. rendű vádlott, valamint védőik enyhítés érdekében jelentettek be jogorvoslatot.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.523/2017/13. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta. Észrevételezte, hogy a 2017. június 1. és 2018. május 11. napja közötti tárgyalási napokon az I. és a II. rendű vádlott védelmét – a II. rendű terhelt esetében vezető védőként – azonos védő, dr. G.I. (vagy helyettese) látta el, ugyanakkor a II. rendű terhelt képviseletében második védő is jelen volt. Ebben az időszakban a terheltek között érdekellentét nem állt fenn, 2018. év november 19-én tett a II. rendű vádlott az I. rendű vádlottat is terhelő nyilatkozatot, a korábbi beadványaiban terhelően nem nyilatkozott az I. rendű vádlottal szemben, így álláspontja szerint az eljárási szabályok nem sérültek. Ugyancsak nem tapasztalt eljárási szabálysértést a bíróság összetétele, valamint a tárgyalási időköz túllépése folytán az eljárás megismétlése körében.

Az átiratban írtak szerint az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a Be. 608. § (1) bekezdésében, illetve a 609. § (2) bekezdésében írt hatályon kívül helyezési ok nem merült fel. Felhívta ugyanakkor a Fellebbviteli Főügyészség a figyelmet a megalapozott tényállás 3 elírására; nevezetesen a IV. rendű vádlott korábbi elítéltetése tekintetében az ügyszám, valamint a P. utcai

ingatlanon folytatott termesztés kezdő időpontjának pontatlanságára, végül szintén a P. utcai ingatlanban elfogyasztott villamos energia értékének összeadási hibából eredő helytelen megállapítására. Az észlelt elírások, illetve pontatlanságok helyesbítését indítványozta.

A tényállásból a vádlottak bűnösségére levont következtetést okszerűnek, a cselekmények minősítését törvényesnek tartotta.

A büntetés kiszabása során álláspontja szerint a törvényszék a szervezett elkövetésen kívül nem volt figyelemmel arra a tényre, hogy a vádlottak tevékenységüket hosszú távon kívánták folytatni, melyhez nagyobb beruházásokat is eszközöltek a komolyabb haszon reményében. Hónapokon keresztül a feladatokat megosztva tevékenykedtek. Ezen túlmenően véleménye szerint a kábítószer mennyiségének is nagyobb jelentőséget kellett volna tulajdonítani. A generális prevenció szempontjaira is figyelemmel valamennyi vádlottal szemben súlyosabb, az elkövetésben betöltött szerepekhez igazodó büntetés kiszabását, továbbá a III. rendű és a IV. rendű vádlottaknál a feles kedvezmény mellőzését tartotta indokoltnak.

A járulékos kérdések tekintetében az I. rendű vádlottól, valamint a II. rendű vádlottól lefoglalt összegekre vagyonekobbzás elrendelését kérte. Indítványozta az E. Kft. sértett polgári jogi igényének érdemben történő elbírálását. Észrevételezte, hogy a törvényszék a bűnjelekkel kapcsolatosan pontatlan rendelkezést hozott, hiszen az ítélet és kijavítás tárgyában hozott végzés sem tartalmazza az egyes bűnjelek azonosítását lehetővé tevő tételszámot. Ezt a hiányosságot a másodfokú eljárásban korrigálhatónak tartotta.

A fentiekben túlmenően a II. rendű vádlottal szemben a tőle lefoglalt 300.000 Ft-on felül további 1.699.086 Ft erejéig vagyonekobbzás elrendelését indítványozta.

Az I. rendű vádlott védője fellebbezésének írásban előterjesztett indokolásában, valamint a nyilvános ülésen is enyhítés iránt bejelentett fellebbezését fenntartotta.

Mindenekelőtt ügyfele személyi körülményeinek kedvező irányú megváltozására hívta fel a figyelmet, eszerint ügyfele 2014. február 18. napjától folytatott egyéni vállalkozói tevékenységet, 2019. június 10. napjától végzettségének megfelelő egészségügyi asszisztensi munkakörben foglalkoztatják kezdetben heti 20 órás, jelenleg már 40 órás munkaidőben, melyből rendszeres jövedelemre tesz szert. E jövedelméből tartja el a vele egy háztartásban élő, 18. életévét betöltött, de tanulmányokat folytató, súlyos betegségekben szenvedő gyermekét.

Aláhúzza a védenca tekintetében feltárt enyhítő körülményeket, nevezetesen a büntetlen előéletét, azt a körülményt, hogy a büntetőeljárás alatt sem indult újabb eljárás vele szemben. Kiemelte a büntetőeljárás közel négyéves elhúzódását, amely önmagában is kellő visszatartó erővel szolgált védenca számára. Rámutatott arra, hogy az általános megelőzés szempontjai a vizsgált ügyben kisebb jelentőségűek, mivel az ügy nem kapott olyan sajtóvisszhangot, amelynek híre a terhelten, családi, baráti körén kívül máshoz is eljuthatott volna. Arra is felhívta a figyelmet, hogy a kiszabott szabadságvesztés nemcsak ügyfelét, hanem a családját is sújtja mind anyagilag, mind érzelmileg. Kiemelte továbbá, hogy védencének a legszigorúbb kényszerintézkedés hosszú tartama alatt sem szakadt meg a családjával való kapcsolata, a kényszerintézkedést követően pedig sikeresen elhelyezkedett, tehát a társadalomba való visszailleszkedése sikeresnek tekinthető. Végül hangsúlyozta, hogy védenca annak ellenére tett társaival együtt beismerő nyilatkozatot, hogy tisztában volt a bűncselekmény tárgyi súlyával és a várható büntetés nagyságával, mindezzel védenca azt kívánta elérni, hogy maga mögött hagyja a korábbi életét, és új életet kezdjen. E körülmény nyomatékos értékesítését kérte. A kifejtettekre figyelemmel a szabadságvesztés, illetve a büntetés-végrehajtási fokozat enyhítését, valamint feles kedvezmény alkalmazását kérte.

A nyilvános ülésen hivatkozott a kirívóan hosszú előzetes letartóztatásra, arra, hogy a kényszerintézkedést követően védenca nyomban elhelyezkedett. Csatolta az I. rendű vádlott munkáltatójának, az U. Kft.-nek a pozitív véleményét és igazolását arról, hogy az I. rendű vádlott

speciális igényű magánintézményben dolgozik, ahol külföldi betegek kezelését is végzik, ennek érdekében az I. rendű vádlott angol tanfolyamra is beiratkozott. A véleményben írtak szerint a heti munkaidejét az I. rendű vádlott kimagasló, megbízható munkavégzése miatt 20 órától 40 órára változtatták. A munkához való hozzáállását példaértékűnek tartották. Pótolhatatlan, megbízható munkavállalóként, az intézmény egyik legjobb dolgozójaként jellemezték, akinek szakmai tudásával a munkáltató és a betegek is elégedettek.

Az I. rendű vádlott a nyilvános ülésen előadta, hogy a kényszerintézkedések enyhítését követően nyomban elhelyezkedett, majd a kényszerintézkedés megszüntetése után szakmájában kezdett el dolgozni. Angol nyelvtanfolyamra hivatkozott be. Aláhúzta beteg leányának a saját háztartásban történő gondozását.

Marosi Tamás II. rendű vádlott védője fellebbezésének írásban előterjesztett indokolásában, valamint a nyilvános ülésen is hangsúlyozta a váddal egyező beismerés jogintézmény bevezetésének jelentőségét, amelynek nyilvánvaló célja a büntetőeljárások eredményesebbé és gyorsabbá tétele volt. Ehhez pedig szükség volt a terheltek együttműködő magatartására, a vádiratban foglalt tényállás és jogi minősítés elfogadására, a tényállással teljesen megegyező beismerő vallomásra. Az ilyen lehetőségekkel élő, beismerő vallomást tévő terhelt jelentősen megkönnyíti a bíróság munkáját, így ezt már önmagában is méltányolandó körülménynek kell tekinteni. Ez a lehetőség véleménye szerint nemcsak a bíróság, hanem a terhelt javára is előnyt kell hogy jelentsen. Ez azt is jelenti, hogy az eddig kialakított büntetéskiszabási gyakorlathoz képest az ilyen vádlottak esetében enyhébb büntetés kiszabása indokolt, még abban az esetben is, hogy ha a megegyezés nem az ügyességgel jött létre. Aláhúzta, annak ellenére, hogy nem az előkészítő ülésen került sor a váddal egyező beismerésre, ez nyomatékos enyhítő körülménynek minősül különös tekintettel arra, hogy megbánó magatartással is párosult. Álláspontja szerint a szabadságvesztés büntetés mértékét a kedvező bűnösségi körülmények túlsúlyára figyelemmel az enyhítő szakasz alkalmazásával is meg lehet állapítani. Hangsúlyozta az enyhítő körülményeket, nevezetesen a védenca rendezett személyi körülményeit, büntetlen előéletét, továbbá hogy hosszú időt töltött a legsúlyosabb kényszerintézkedés hatálya alatt, valamint hogy a marihuána típusú kábítószer esetében a hozzászokás veszélye alacsony. Kérte figyelembe venni a kiskorú gyermek eltartását, védenca munkavégzésének tényét, végül hogy védenca korábban, és a büntetőeljárás hatálya alatt sem került összeütközésbe a törvénnyel. A kifejtettek alapján az elsőfokú bíróság által megállapított szabadságvesztésnél enyhébb mértékű büntetés kiszabására tett indítványt.

A nyilvános ülésen ezen túlmenően hivatkozott arra, hogy védenca házastársa állapotos, veszélyeztetett terhes, aki ezen túlmenően súlyos bőrbetegségben, valamint autoimmun betegségben is szenved, amelyek miatt számos gyógyszeres kezelésre kényszerül. Erre, valamint a védenca javára megállapított számos enyhítő körülményre tekintettel a feles kedvezmény alkalmazását is kérte.

A II. rendű vádlott a nyilvános ülésen azt emelte ki, hogy bűncselekményével szembenézett, ezért tett beismerő vallomást. A személyi körülményeiben annyi a változás történt, hogy szabadulása után 3-4 hónapig kőművesként dolgozott, majd építőipari vállalkozásba kezdett, havi jövedelme átlagban 500.000 forint. Jelenleg két gyermek eltartásáról gondoskodik, de a felesége veszélyeztetett terhesként várja a harmadik gyermekük születését. A személyazonosító okmány szerint a II. r. vádlott állandó lakcíme: szám, míg tartózkodási helye ... szám.

A III. rendű vádlott védője írásban előterjesztett beadványában, valamint a nyilvános ülésen is előadta, hogy az elsőfokú ítéletet megalapozottnak tartja, a kiszabott és méltányos joghátrányokat ő és védenca is elfogadta, azzal egyetértettek, ezért nem nyújtottak be az ítélet ellen fellebbezést. Nem

értett egyet ugyanakkor az ügyész súlyosítást célzó indítványával egyrészt a büntetés mértékének súlyosítására, másrészt a feles kedvezmény megvonására irányulóan. Ugyancsak vitatta az ügyészségnek a súlyosító körülményekkel kapcsolatban elfoglalt nézetét. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság rendkívül igényesen, részletesen kifejtve indokolta meg, hogy az enyhítő és súlyosító körülmények között mit miért és milyen súllyal vett figyelembe. Kifejtette, hogy az I-III. rendű vádlottaknál súlyosító körülményként értékelte a termesztett kanabisznak a minősítéshez szükséges mennyiséget többszörösen meghaladó mértékét, miért is az ügyészségnek e körülmény figyelmen kívül hagyását kifogásoló álláspontját tévesnek tartotta.

Az ügyészség másik érvét, mely szerint a terheltek nagyobb beruházást eszközöltek, szintén nem tartotta védence tevékenységéhez kapcsolható, és a büntetés súlyosítását indokoló tényezőnek. A műszaki-fizikai feltételek biztosítása (ingatlanok beszerzése, bérlete, rezsi fizetése, klíma felszerelése, szabálytalan áramvételezés stb.) a tevőlegesség szempontjából nem kapcsolhatóak védence tevékenységéhez, hiszen amint az elsőfokú ítélet indokolásában (17. oldal utolsó bekezdés) is szerepel, védence kizárólag a növények gondozásában működött közre. Tehát az elsőfokú bíróság szerint sem volt védenccének szerepe a szervezésben, illetve a hosszabb távon való tervezésben, így e körülményekre tekintettel a büntetés súlyosítására sincs ok.

Ezen kívül az ügyészség fellebbezésében az ún. generális prevencióra mint általános okra hivatkozott, amely a védő álláspontja szerint a büntetés súlyosítására önmagában nem vezethet. A kifejtettek alapján az ügyészi fellebbezésben hivatkozott konkrét indokok alapján a kiszabott büntetés súlyosítására, illetve a feles kedvezmény megváltoztatására nem kerülhet sor. Az elsőfokú bíróság az utóbbi kedvezmény alkalmazása körében is megfelelő magyarázatot adott, miért indokolt egyidejűleg a feles kedvezmény megadása.

Felhívta a védő a figyelmet arra is, hogy védence letartóztatása óta újabb bűncselekményt nem követett el, a házi őrizet szabályait maximálisan betartotta. Ezt kiegészítendőnek tartotta védence családi körülményeivel, négy gyermek eltartásának kötelezettségével. Aláhúzta, hogy védence szabadulása óta reggeltől estig dolgozik annak érdekében, hogy családjáról gondoskodni tudjon. Álláspontja szerint védence számára az általa eddig letöltött büntetés önmagában olyan lecke volt, amivel a büntetési célok teljesültek, tehát megalapozottan feltehető, hogy a III. rendű vádlott a feles kedvezmény mellett is tartózkodni fog újabb bűnelkövetéstől. Az elsőfokú ítélettel szembeni ellentétes döntés esetén az eddigi pozitív életút, tendencia megtörne, másfelől a 4 gyermek és a feleség látná a szabadságelvonnás kárát. A kifejtettek alapján az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

A III. rendű vádlott a nyilvános ülés előadta, hogy sajnálja a történeteket, súlyos hibának tartja a bűncselekmény elkövetését, emiatt hagyta el a korábbi élettársa. Új élettársával összeházasodott, akivel közösen nevelik a III. rendű vádlott korábbi kapcsolatából született 2 kiskorú gyermeket, továbbá házastársa korábbi kapcsolatából született gyermekét. Ezen túl megszületett a házastársával közös gyermeke. A korábbi élettársától tartásdíjat nem kap. Bejelentette, hogy tartózkodási helye: ... szám, ahol albérletben laknak.

A III. r. vádlott személyigazolványából megállapítható volt, hogy annak száma: ...

A IV. rendű vádlott védője írásban benyújtott beadványában, valamint a nyilvános ülésen tartott felszólalásában arra utalt, hogy az elsőfokú ítéletet védence tudomásul vette, az ítélet ellen az ügyész jelentett be mindössze súlyosítás érdekében fellebbezést, ezért védence esetében korlátozott felülvizsgálatnak van helye. Azt hangsúlyozta, hogy az ügyészi fellebbezés szűk körben hivatkozott a súlyosítást célzó indítványa indokaira. Az indokok között az ügyészség kifogásolta, hogy a törvényszék nem értékelte súlyosító körülményként a vádlottaknak a bűncselekmények elkövetésére irányuló hosszabb távú tervezését, a komolyabb haszon reményét, a szervezett elkövetést, illetve a termesztett kábítószer mennyiségét. A védő kérte, hogy az ítélet tábla ne adjon helyt a súlyosítást

célzó ügyészi fellebbezésnek. Kiemelte, hogy védenca csupán a növények gondozását végezte, tevékenysége mindössze egyetlen ingatlanra és lényegében a termesztésre korlátozódott. Az értékesítésben védencének szerepe nem volt. A IV. rendű vádlott terhére megállapított mennyiség ugyan a jelentős mennyiség alsó határát meghaladta, azonban meg sem közelítette a különösen jelentős mennyiség alsó határát. Tévesnek tartotta emiatt az ügyészi indokolásnak a kábítószer mennyiségére történő hivatkozását. A lopással kapcsolatosan azt emelte ki, hogy a cselekménnyel okozott kárból származó előnyből nem védenca gazdagodott, a haszon nem nála realizálódott. Ugyancsak tévesnek tartotta az ügyész részéről a tevékenység hosszabb távú folytatásának védenca terhére történő felrovását, védenca ugyanis beruházásokat nem finanszírozott, anyagi ráfordításai sem voltak, mindössze a rábízott részfeladatokat teljesítette, amiért komoly hasznót nem remélhetett.

Felhívta a védő arra is a figyelmet, hogy az elsőfokú bíróság kellő alaposággal tárt fel védenca személyi körülményeit, és a kifejtett tevékenységét, amelyeket megfelelően értékelt a büntetés kiszabása során. A védő maga is az enyhítő körülményeket hangsúlyozta, nevezetesen védenca beismerő vallomását, mely megkönnyítette a bizonyítást és elősegítette a tényállás felderítését, az ítéleti tényállás megalapozottságát. Aláhúzta továbbá, hogy 2019. május 11-én megszületett védencének az élettársával közös gyermeke, és az elsőfokú eljárás során élettársaként szereplő személlyel a IV. rendű vádlott 2019. augusztus 17-én összeházasodott. Hangsúlyozta, védenca hosszabb időn keresztül állt kényszerintézkedés hatálya alatt, melynek szabályait maradéktalanul betartotta, ellene újabb büntetőeljárás nem indult, jogkövető magatartást tanúsított. A kifejtettekre figyelemmel a védenca vonatkozásában az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

A IV. rendű vádlott a nyilvános ülésen előadta, hogy az eljárás nagy lecke volt számára. A jövőben mindent megtesz azért, hogy életét helyre hozza, ezért dolgozik megfeszítve. A személyi körülményei annyiban változtak, hogy megszületett jelenlegi élettársától a gyermeke, jelenleg a gyermek eltartásáról gondoskodik, ugyanis a másik gyermek a volt élettársa korábbi kapcsolatából származott, akivel kapcsolata megszakadt. A jelenlegi munkahelye F.-ben van egy orvosi eszközöket gyártó cégnél, a H. Kft.-nél, ahol a havi jövedelme átlagban nettó 200.000 forint. Élettársával augusztusban házasságot kötött. A személyi igazolványból megállapítható volt, hogy annak száma: ...

A másodfokú bíróság a védelmi fellebbezéseket részben, nem a bejelentés tartalma szerint találta alaposnak.

Miután az ügyészség részéről, illetve az I. rendű és a II. rendű vádlottak és védőik részéről bejelentett fellebbezések pusztán a Be. 583. § (3) bekezdés a) pontja alapján a kiszabott büntetések mértéke, tartama ellen, tehát részben súlyosításra, másrészt enyhítésére irányultak, így a felülbírálat a Be. 590. § (3) bekezdése alapján korlátozott terjedelmű volt. Ez esetben a Be. 591. § (2) bekezdésének a) pontja alapján – mint a szóban forgó ügyben is - a másodfokú felülbírálat korlátozott jellegű, az nem terjedhetett ki az elsőfokú ítélet megalapozottságának, a tényállás helyességének, hiánytalan voltának vizsgálatára. A másodfokú bíróság az ilyen felülbírálat esetében határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja.

A korlátozott tartamú felülbírálat esetén is a másodfokú bíróság vizsgálja az eljárási szabályok megtartását, illetve azt, hogy az ítéletet abszolút eljárási szabálysértés okából nem kell-e hatályon kívül helyezni [Be. 590. § (5) bekezdés a) pont]. A másodfokú bíróság ilyen abszolút hatályon kívül helyezést eredményező eljárási szabálysértést a Be. 607. § (1) bekezdése (büntethetőséget megszüntető okok), illetve a 608. § (1) bekezdése (bíróság törvényes megalakításának hiánya, törvény szerint kizárt bíró részvétele, hatáskör túllépése, kizárólagos illetékességi szabályok

megsértése, a törvény értelmében kötelező jelenlét hiánya, elsőfokú ítélet indokolásának a rendelkező résszel való teljes ellentéte) alapján nem tudott feltárni.

Ezen túlmenően a másodfokú bíróság a korlátozott felülbírálat esetén is vizsgálja a bűnösség megállapítására vonatkozó rendelkezést, de csak akkor, ha a vádlottat fel kell menteni, vagy vele szemben az eljárást meg kell szüntetni [Be. 590. § (5) bekezdés b) pont], ami a vizsgált ügyben nem merült fel.

A felülbírálat során megállapítható volt, hogy a törvényszék a perrendi szabályok betartásával folytatta le az eljárást. A 2018. év július hó 1. napjával hatályba lépő XC. törvény (Be.) rendelkezéseire figyelemmel az eljárást a törvény hatálybalépését követően ülnökök közreműködése nélkül, egyesbíróként folytatta le, ami a Be. 868. § (3) bekezdése alapján megfelelt az eljárási szabályoknak.

Amint arra a Fellebbviteli Főügyészség is hivatkozott a 2017. év június hó 1. napjától 2018. év május hó 11. napjáig tartott tárgyalási napokon az I. rendű és a II. rendű vádlott védelmét azonos védő, dr. G.I. ügyvéd, vagy helyettese látta el. Ugyanakkor a II. rendű vádlott képviseletében minden alkalommal második védő is jelen volt. Figyelemmel arra, hogy az említett terheltek között ebben az időszakban sem volt érdekellentét feltárható, így az eljárási szabályok nem sérültek akkor, amikor az I. rendű és a II. rendű vádlott védelmében azonos védő is közreműködött. A 2018. év november hó 19-én tartott tárgyaláson mind az I. rendű, mind a II. rendű vádlott a vádirati tényállással egyező beismerő vallomást tett, így e tárgyalási határnapon sem volt az érdekellentét közöttük megállapítható.

Ugyancsak betartotta az eljárási szabályokat az elsőfokú bíróság akkor, amikor a 2018. március 29-én tartott tárgyaláson a tárgyalási időköz túllépése miatt az 1998. évi XIX. törvény 287. § (4) bekezdésének megfelelően megismételte az addig lefolytatott eljárást.

A felülbírálat korlátozott jellege ellenére is indokolt volt a vádlottak személyi körülményeiben bekövetkező változások feltüntetése, illetve az elsőfokú ítélet elírásból eredő pontatlanságának kijavítása, korrekciója a Be. 453. § (1) bekezdésére figyelemmel.

Az I. rendű vádlott jelenleg az U. Kft.-nél szakápolóként dolgozik napi 8 órában, a havi jövedelme 200.000 Ft. Kimagasló munkavégzése miatt a munkáltató az I. rendű vádlottat megbízható munkavállalónak tartja (a másodfokú nyilvános ülésen csatolt munkáltatói vélemény).

A II. rendű vádlott építőipari területen folytat egyéni vállalkozói tevékenységet, a havi jövedelme 500.000 Ft, házastársa bőrbetegségben, autoimmun betegségben szenved és veszélyeztetett terhesként várja a harmadik gyermekük megszületését, emiatt dolgozni nem tud.

A III. rendű vádlott a korábbi élettársával összeházasodott, négy kiskorú gyermek eltartásáról gondoskodnak. A IV. rendű vádlott jelenleg családjával albérletben lakik, az albérlet havi díja 40.000 Ft.

A IV. rendű vádlott jelenleg az orvosi eszközöket előállító H. Kft.-nél áll alkalmazásban, ahol a havi jövedelme átlagban nettó 200.000 forint. Élettársával augusztusban házasságot kötött, és megszületett házastársával közös gyermeke, akinek eltartásáról gondoskodik.

A IV. rendű vádlott esetében a Miskolci Városi Bíróság határozatának száma helyesen 25.BTM.1137/2012/2. szám, a határozat jogerőre emelkedésének időpontja helyesen 2012. június 15. napja (a IV. rendű vádlott erkölcsi bizonyítványa a nyomozati iratok 1765. oldala)

Az elsőfokú ítélet 8. oldalának 11. bekezdésében a P. utca 10. számú ingatlanban nem 2015. július 1-jétől, hanem helyesen 2015. június 1-jétől folyt a kábítószer termesztése, továbbá az illegális áramvételezése.

Az ekként kiegészített, illetve helyesbített tényállás a Be. 591. § (2) bekezdésére figyelemmel irányadó volt a fellebbezési eljárásban is. A másodfokú bíróság a tényállás megalapozottságát egyéb, érdemi szempontból nem vizsgálta felül, hanem a történeti tényállást az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapította.

A vádlottak terhére megállapított bűncselekmény minősítésével kapcsolatban a másodfokú bíróság utal arra, hogy eljárása során a Be. 583. § (3) bekezdésének a) pontja szerinti ún. "mértékes" fellebbezés esetén mindössze a tényállás megalapozottsága [Be. 590. § (2) bekezdés] nem vizsgálható, ez azonban nem vonatkozik a bűncselekmény minősítésére vonatkozó rendelkezés helyességére [Be. 590. § (5) bekezdés c) pont], melyet a másodfokú bíróságnak változatlanul el kell végeznie.

A vádlottak terhére rótt bűncselekmény minősítése kapcsán a másodfokú bíróság mindössze annyi korrekciót hajtott végre, hogy az I. rendű, a II. rendű, a III. rendű, valamint a IV. rendű vádlott egészséget veszélyeztető cselekményének minősítésénél a Btk. 176. § (1) bekezdés IV. fordulatát is feltüntette. Ennek a korrekciónak az indoka az volt, hogy az említett bűncselekmény elkövetési alakzatának megjelölését az elsőfokú bíróság elmulasztotta, ezért azt a másodfokú bíróság pótolta. A kereskedéshez mint elkövetési magatartás megállapításához az irányadó tényállás alapján nem fért kétség, hiszen a lefoglalás előtti többszöri szüretelés és értékesítés ténye rögzítést nyert.

Mivel az elsőfokú ítélettel szembeni fellebbezést kizárólag a kiszabott büntetés mértéke vagy tartama ellen jelentették be, így a korlátozott felülbírálat folytán a másodfokú bíróság vizsgálódási köre – a fenti korrekciót leszámítva – az alkalmazott szankcióra és egyéb intézkedésre korlátozódhatott.

Az elsőfokú bíróság túlnyomórészt hiánytalanul tárta fel valamennyi, a vádlottak terhére és javára szóló bűnösségi körülményeket, azt mindössze annyiban kellett kiegészíteni, hogy az I. rendű, a II. rendű és a III. rendű vádlott terhére további súlyosító körülményként kellett értékelni a hosszabb időt átfogó elkövetést, továbbá az elkövetés jól szervezett formáját. Ugyanakkor nyomatékos enyhítő körülményként kellett figyelembe, hogy a vádlottak a vádirati tényállással azonos, a bűnösséget is átfogó beismerő vallomást tettek az elsőfokú eljárás során még az elsőfokú ítélet meghozatala előtt, ezzel a magatartásukkal hozzájárultak a büntetőeljárás korábbi eredményes befejezéséhez, az eljárást lerövidítették, továbbá megkönnyítették mind az elsőfokú, mind a másodfokú bíróság ítélet hozatalát. Ez a bűnösséget is átfogó beismerő vallomás megbánással is párosult. Ezen túlmenően is érzékelhető volt, hogy a valamennyi vádlott szakított a korábbi életmódjával, felhagyott a bűncselekmények elkövetésével, hiszen mind a négy vádlott munkavégzésből eredő jövedelemből biztosítja saját és családja megélhetését. A vádlottak hosszabb ideig, 16 hónapon keresztül álltak a legszigorúbb kényszerintézkedés hatálya alatt. A felsorolt tényezőket az elsőfokú ítéletben írtakhoz képest további enyhítő körülményekként kellett értékelni.

A fentiek szerint helyesbített bűnösségi körülmények alapján a másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróságnak a büntetés kiszabása során követett értékelő tevékenységével. A másodfokú bíróság álláspontja szerint a büntetés tartalmában is kifejezésre kell jutnia a fentiekben a vádlottak javára nyomatékos formában értékelt, a vádirati tényállással egyezően előterjesztett beismerő vallomás jelentőségének, továbbá az életmódjukban bekövetkező változásoknak. A kifejtettek miatt a másodfokú bíróság csatlakozott az elsőfokú bíróság álláspontjához, mely szerint az I. rendű vádlottal, valamint a II. rendű vádlottal szemben az értékesítés érdekében természetű kábítószer különösen jelentős mennyiséget is meghaladó mértéke, valamint a hosszabb időt átölelő kábítószer természetű ellenére a szabadságvesztés alsó tételkeretével megegyező tartamú szabadságvesztéssel is elérhetők a Btk. 79. §-ában írt büntetési célok. A másodfokú bíróság az I. rendű és a II. rendű vádlott javára feltárt enyhítő körülmények túlsúlyára figyelemmel az ügyészség által felhívott súlyosító körülmények ellenére nem látta indokoltnak az első fokon kiszabott 5-5 évi szabadságvesztés lényeges súlyosítását. Ugyanakkor már az ügyészség által is felhívott súlyosító körülmények miatt e büntetések számottevő enyhítését, illetve a szabadságvesztés felének letöltése utáni feltételes szabadságra bocsátást sem tartotta indokoltnak. A már ismertetett enyhítő körülmények túlsúlya miatt lehetőséget látott az I. rendű és a II. rendű vádlott esetében a Btk. 35. § (2) bekezdése alapján fegyház fokozat helyett eggyel enyhébb, börtön fokozat alkalmazására.

A III. rendű vádlott esetében a nyomozás stádiumában megtett beismerő vallomás további nyomatékot adott a tárgyalási szakban a vádirati tényállással egyező beismerő vallomásának. Ezen túlmenően szintén nem hagyható figyelmen kívül a III. rendű vádlott által szűkebb körben kifejtett elkövetési magatartás, az hogy kizárólag a növények gondozásában működött közre, szerepe a kábítószer ültetvények kialakításában, illetve a leszüretelt kábítószer értékesítésében nem volt tetten érhető.

A IV. rendű vádlott esetében az elsőfokú bíróság helyesen értékelte azt a körülményt, hogy mindössze egyetlen kábítószer természetűre kialakított ültetvényen vett részt a növények gondozásában, nem volt aktív résztvevője a kábítószer ültetvények kiépítésének, illetve a leszüretelt kábítószerek értékesítésének.

A kifejtettek miatt a III. rendű és a IV. rendű vádlottak esetében a kedvező személyi körülményeikre is figyelemmel az elsőfokú bíróság megalapozottan alkalmazta, mind a Btk. 82. § (1) bekezdés, (2) bekezdésének b) pontjában írt ún. enyhítő szakaszt, mind a Btk. 47. § (3) lekezdésében írt feltételes szabadságra bocsátás ún. feles kedvezményét. E büntetéseknek a lényeges súlyosítását a III. rendű és IV. rendű vádlottaknak a bűncselekményben betöltött kiegészítő szerepét is figyelembe véve a másodfokú bíróság nem tartotta indokoltnak.

A III. rendű és a IV. rendű vádlott esetében is a szabadságvesztés végrehajtási fokozatát fegyház helyett eggyel enyhébb fokozatra, börtönre enyhítette a Btk. 35. § (2) bekezdése alapján. A Btk. 92. § (1)-(2) és (3) bekezdés a) pontja alapján valamennyi vádlottat érintően állapította meg a házi őrizetben töltött idő esetében, hogy 1 napi szabadságvesztésnek 4 napi házi őrizetben töltött idő felel meg.

Az irányadónak elfogadott tényállás szerint a leszüretelt kábítószer értékesítését az I. rendű vádlott végezte, ő volt az a személy, aki 100.000 Ft-ot adott a III. rendű terheltek a munkája fejében. Ezeket a momentumokat is figyelembe véve az I. rendű vádlottól lefoglalt 84.500 Ft összegre a Btk. 74. § (1) bekezdésének c) pontja alapján a másodfokú bíróság vagyoneklóbzást rendelt el a bűnügyi költség megfizetésének biztosítására történő visszatartás helyett.

Hasonlóképpen a Btk. 74. § (1) bekezdésének c) pontja alapján a II. rendű vádlottól lefoglalt 300.000 Ft-ra szintén vagyonelkobzást rendelt el a bűnügyi költség megfizetésének biztosítására történő visszatartás helyett. E rendelkezés indoka az volt, hogy az említett vádlottak esetében nem dönt meg az a törvényi vélelem, hogy a tőlük lefoglalt készpénz a kábítószer-kereskedelemből származott.

A 81/2010. BK vélemény szerint az 1998. évi XIX. törvény (korábbi Be.) 335. §-ának (2) bekezdése azt a kötelezettséget írja elő a bíróság számára, hogy az ott meghatározott feltételek teljesülése mellett - az ítélet történeti tényállásában megállapított összeg mértékéig - az előterjesztett polgári jogi igényt érdemben bírálja el. Ha az ítéleti tényállásban megállapított összeg mértékéig - tehát a törvény által megkívánt előfeltételek megvalósulása ellenére - a bíróság az előterjesztett polgári jogi igényről (keresetszerű kérelemről) nem dönt, vagy annak érvényesítését egyéb törvényes útra utasítja, megsérti a korábbi Be. 335. § (2) bekezdésének kötelező rendelkezését. A másodfokú bíróság a korábbi Be. 348. §-ának (1) bekezdése alapján hivatalból dönt a polgári jogi igényre vonatkozó ítéleti rendelkezésről, mint járulékos kérdésről. E jogkörében pótolja az elsőfokú bíróság korábbi Be. 335. § (2) bekezdésének megsértését megvalósító mulasztását és az előterjesztett polgári jogi igényt elbírálja, ha arról az elsőfokú bíróság nem rendelkezett. A BK. véleményben írtak részben megegyeznek a jelenleg hatályos Be. 571. § (2) bekezdésében írtakkal; ha a bíróság az ítéletben megállapítja a bűncselekménnyel okozott kár vagy vagyoni hátrány összegét, illetve a bűncselekmény elkövetési értékét, ezen összeg mértékéig az előterjesztett polgári jogi igényt érdemben el kell bírálni.

Az irányadó tényállás tartalmazza a II. rendű, valamint a IV. rendű vádlott által eltulajdonított villamos energia összegét. A nyomozás során mindkét ingatlanon történő szabálytalan áram vételezés miatt az E. Kft. magánfél polgári jogi igényt terjesztett elő, amely igénybejelentés mindenben megfelelt az 1998. évi XIX. törvény rendelkezéseinek, így az utóbb hatályba lépett Be. 870. § (1) bekezdése alapján az igénybejelentés továbbra is érvényes. A sértett a ... szám alatti ingatlan esetében 660.462 Ft-ra (nyomozati iratok 661. oldala), a ... számú ingatlan esetében 1.169.814 Ft-ra (nyomozati iratok 801. oldala) jelentette be kárigényét.

Mivel az elsőfokú bíróság elmulasztotta a polgári jogi igényről történő rendelkezést, így a már hivatkozott BK vélemény 2. pontja alapján a másodfokú eljárásban indokolt volt az erről történő rendelkezés pótlása. Az elsőfokú bíróság az elkövetési értéket a szakértői véleményben kimunkált értékkel egyezően állapította meg, így a másodfokú bíróság ennek figyelembevételével állapította meg a II. rendű, valamint a IV. rendű vádlottat terhelő kártérítés összegét.

Megállapítható, hogy a sértett a Revetek utcai ingatlan tekintetében a polgári jogi igényét a bíróság által megállapított elkövetési értékhez, a 2.359.548 forinthez képest alacsonyabb összegben terjesztett elő, ezért a másodfokú bíróság a bejelentett alacsonyabb összegben meghatározott igényhez, a 660.462 Ft-hoz igazította a kártérítés összegét. A P. utcai ingatlan esetében a magánfél igénye meghaladta a szakértő által kimutatott és a bíróság által elfogadott áram mennyiségnek megfelelő 668.718 forintot kitevő összeget, ezért a másodfokú bíróság ebben az esetben a szakértő által kimutatott összeghez igazította a kártérítés mértékét. A magánfél kamat megfizetését nem kérte, ezért erről a másodfokú bíróság nem hozott rendelkezést.

A fent kifejteteknek megfelelően a II. rendű vádlott 660.462 Ft megfizetésére, a IV. rendű vádlott (1.169.814 Ft helyett) 668.718 Ft megfizetésére köteles a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 6:519. §-a alapján.

Figyelemmel arra, hogy a II. rendű és a IV. rendű vádlottak a károkozás tényét elismerték, ezért az 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 42. § (1) bekezdésének a) pontja alapján a kártérítésként megítélt összeg után 6% illeték megfizetése helyett az Itv. 58. § (1) bekezdés alapján mérésékelt illeték megfizetésére kötelesek. Mivel a mérsékelt illeték összege nem éri el a 15.000 forintban megállapított minimum illeték összegét, ezért az említett vádlottakat 15.000-15.000 forint illeték megfizetésére kötelezte a másodfokú bíróság, amelyet külön felhívásra kötelesek megfizetni.

A 69/2008. BK vélemény szerint amennyiben a bűnös úton elért vagyongyarapodás a polgári jogi igény megítélésével kimerül, nincs helye vagyonek Kobzásnak. Abban az esetben azonban, ha a megítélt polgári jogi igény a vagyongyarapodásnak csak egy részét meríti ki, a fennmaradó részre - az egyéb törvényi feltételek fennállása esetén - vagyonek Kobzást kell elrendelni.

Megállapítható, hogy a R. utcai ingatlanban a jogosulatlan áramvételezéssel okozott kár az irányadó tényállás szerint 2.359.548 Ft volt, az alacsonyabb összegre, 660.462 Ft-ra bejelentett kárigény miatt 1.699.086 Ft összegre indokolt volt az idézett BK. vélemény II/1. pontja alapján a vagyonek Kobzás elrendelése a II. rendű vádlottal szemben. Ennek megfelelően a másodfokú bíróság a II. rendű vádlottal szemben figyelemmel a tőle lefoglalt 300.000 Ft-ot is a teljes vagyonek Kobzás összegét 1.999.086 Ft-ban határozta meg.

A másodfokú bíróság pontosította, illetve rögzítette a vádlottak megváltozott személyi adatait; a II. rendű vádlott lakóhelyét, valamint tartózkodási helyét, a III. rendű vádlott tartózkodási helyét és személyazonosító okmányának számát, a IV. rendű vádlott személyazonosító okmányának számát.

A fent írtakra tekintettel a másodfokú bíróság a Budapest Környéki Törvényszék 2018. február 5. napján kihirdetett 15.B.28/2017/122. számú ítéletét az egészséget veszélyeztető bűncselekmény minősítését, a vádlottakkal szemben kiszabott szabadságvesztés végrehajtási fokozatát, a házi őrizet beszámítását, az I. rendű és a II. rendű vádlott esetében a vagyonek Kobzás összegét, a polgári jogi igényt érintő részében a Be. 606. § (1) bekezdése alapján megváltoztatja, míg egyéb törvényszerű rendelkezéseit a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helyben hagyta.

Az elsőfokú bíróság a járulékos kérdések körében a bűnjelekről nemcsak az elsőfokú ítéletben, hanem a 2019. április 10-én kelt 127. sorszám alatti kijavító végzésében is határozott. A másodfokú bíróság osztotta a Fellebbviteli Főügyészség átiratában is szereplő megállapítást, mely szerint a törvényszék e körben hozott rendelkezése eleve pontatlan, mivel "ömlesztve", a tételek számok feltüntetése nélkül határozott a bűnjelekről.

A nyomozati iratok 67-140. oldalain található a bűnjeljegyzékek, tételesen 8 db, melyekben több száz tétel alatt felsorolva szerepelnek a bűnjelek. Az elsőfokú ítéletben az elkövetés eszközeiként nevesített ingóságokból, illetve az egyéb bűnjel fajtából több darab is lefoglalásra került. Az ítélet, illetve a kijavító végzés alapján sem nyomon követhető pontosan, mely bűnjelek és azokból hány darab került elkobzásra, kiadásra, megsemmisítésre, azok melyik bűnjeljegyzékben és milyen tételek szám alatt szerepelnek. A bűnjelek közül egyes tárgyakat már a nyomozás során kiadtak a vádlottaknak, illetve hozzátartozóiknak. E kiadott bűnjelek bűnjeljegyzékből történő törlése azonban elmaradt. Az ítéletben feltüntetettek alapján nem állapítható meg, vajon az elsőfokú bíróság rendelkezett-e valamennyi bűnjelről, avagy sem.

A fent kifejtettek miatt az ítéletnek a bűnjelekkel kapcsolatosan hozott rendelkezései felülbírálatra alkalmatlanok, emiatt e körben új rendelkezés hozatalára van szükség, amely értelemszerűen még a jelenleg hatályos Be. előírásai alapján sem a másodfokú bíróság, hanem az elsőfokú bíróság

feladata. A törvényszéknek ugyanis a bűnjelekkel összefüggésben a Be. 671. § 12. pontja alapján az egyszerűsített felülvizsgálat szabályai szerint kell új határozatot hozni, melynek során – szükség esetén bizonyítás felvételével – az egyes bűnjeljegyzékben szereplő valamennyi tételszám alatti bűnjelről, a tételszámok feltüntetésével érthető, világos határozat hozatala szükséges, amely lehetővé teszi a bűnjelekkel kapcsolatos rendelkezés megfelelő végrehajtását.

Az elsőfokú bíróság elmulasztotta a bűnjelként lefoglalt és elkobozni rendelt tárgyak tekintetében az értékkel bíró tárgyak esetében az értékesítés, míg az értéktelen tárgyak tekintetében a megsemmisítés elrendelését a lefoglalás és a büntetőeljárás során lefoglalt dolgok kezelésének, nyilvántartásának, előzetes értékesítésének és megsemmisítésének szabályairól szóló 11/2003. (V. 8.) IM-BM-PM együttes rendelet 31. §-ában, valamint 50. §-ában írtak alapján.

A kifejtettekre figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének a bűnjeleket érintő részét a Be. 609. § (4) bekezdésére is figyelemmel a Be. 610. §-a alapján hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot a XCIV. Fejezet 671. § 12. pontja szerinti egyszerűsített felülvizsgálati eljárás lefolytatására utasította.

Mivel a másodfokú bíróság döntése nem ellentétes az elsőfokú bíróság döntésével, ezért a másodfokú bíróság ítélete ellen a Be. 615. § (1) bekezdése alapján nincs helye további fellebbezésnek.

Budapest, 2019. év október hó 22. napján

Dr. Hrabovszki Zoltán s.k.
a tanács elnöke

. Halász Etelka s.k.
előadó bíró

Dr. Németh Nándor s.k.
bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 2018. év február hó 5. napján kihirdetett 15.B.28/2017/122. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 4.Bf.126/2019/11. számú ítélete folytán valamennyi vádlott vonatkozásában 2019. év. október hó 22. napján jogerőre emelkedett.

2019. év október hó 22. napján

. Hrabovszki Zoltán s.k.

a tanács elnöke